

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. P.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2014, č.j. 4164/DS/2014, JID: 129755/2014/KUUK/Bla,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 16.9.2014, č.j. 4164/DS/2014, JID: 129755/2014/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru dopravy, dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27.6.2014, č.j. DOP-8467/2014/Kar, ev. č. 12461/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do dne 6.11.2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 15.5.2014 v čase kolem 18:55 hodin řídil na silnici č. I/27 ve směru od obce Očihov na obec Blšany osobní motorové vozidlo tov. zn. Renault Scenic, r.z. „X“, na kilometru 69,598 předjížděl nákladní automobil jedoucí v téže směru jízdy, přičemž ohrozil protijedoucí řidičku, poškozenou S. S., jedoucí ve vozidle tov. zn. Škoda Octavia, r.z. „X“, která ve snaze o vyhnutí se střetu s vozidlem žalobce

musela učinit takový zásah do řízení, který lze charakterizovat jako náhlou změnu směru a rychlosti jízdy – konkrétně dotýčná strhla řízení vpravo a svou levou přední částí vozidla zachytila o levý bok vozidla žalobce – v důsledku čehož následně svým vozidlem sjela mimo komunikaci do pravého travnatého silničního příkopu z pohledu její jízdy. Uvedeným jednáním se měl žalobce dopustit porušení ust. § 4 písm. a), b) a ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit správnímu orgánu I. stupně náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nezjistili řádně skutečný stav a dospěli k nesprávným skutkovým zjištěním a závěrům o vině žalobce. Protiprávnost shora vymezeného jednání žalobce dovozovaly správní orgány ze skutečnosti, že před započítáním předjíždění nemohl pro specifický profil komunikace (více dvojítych zatáček za sebou) vidět vozidlo poškozené dříve, než se k uvedenému manévru rozhodl, a neměl tedy před sebe rozhled na takovou vzdálenost, jež by byla nutná k bezpečnému předjetí. Takovéto tvrzení se však podle žalobce nezakládá na pravdě. Správní orgány totiž vycházely pouze z plánu založeného ve spisu, nezohlednily však, že zatáčky jsou v předmětné lokalitě situovány v horizontální rovině bez stoupání či klesání tak, že je jejich viditelnost snížena. Navíc se podél komunikace nacházejí tolíko chmelnice, v době nehody bez porostu, dopravní situace na místě je tedy zcela přehledná. Pakliže žalobce přesto vozidlo poškozené přehlédl, bylo to zřejmě v důsledku toho, že nebylo řádně osvětleno. Žalobce uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou založena na nesprávném zjištění a tzv. „od stolu“, bez ověření na místě samém.

Další pochybení správních orgánů pak žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění sankce, bez konkrétních úvah, které je k závěrům o jejím uložení vedly. V takovém případě lze dle něj spekulovat, zda správní orgány neurčily sankci pouze na základě neobjektivních pohnutí.

S ohledem na uvedené, žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že je považuje za nedůvodné. Pokud žalobce poukazoval na to, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav, vypořádal se žalovaný s touto námitkou již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce jednoznačně projížděl místem, jež je značně nepřehledné a ve chvíli započetí tohoto úkonu zřejmě protijedoucí vozidlo neviděl. Proto by nebylo dle názoru žalovaného ani rozhodné, kdyby vůz poškozené řidičky nebyl skutečně řádně osvětlen, neboť k nehodě došlo v měsíci květu v čase 18:55 hodin, kdy viditelnost není ničím ztížena. Žalobce tak zřejmě vozidlo paní S. prvotně spatřil až v době, kdy byl se svým vozidlem u levé strany předjížděného nákladního vozidla a kdy již od uvedeného manévru nemohl upustit. Tomu ostatně nasvědčuje i fakt, že brzdná dráha jeho automobilu byla policií zdokumentována v délce cca. 30 m a označena jako blokovácí stopa. Jak již žalovaný podotkl, profil komunikace je v místě velmi ztížený, neboť obsahuje mnoho zatáček v malé vzdálenosti za sebou, ve směru do Blšan se navíc nachází travnatý silniční příkop se vzrostlými listnatými stromy, přičemž viditelnost je mírně ztížena i vzrostlou travou v silničních příkopech. Výhled

na levotočivou zatáčku ve směru jízdy žalobce tak byl, jak vyplývá z fotodokumentace policie, značně omezen, což vyvrací tvrzení žalobce o přehlednosti situace.

Dle žalovaného je argumentace žalobce vedená toliko snahou vyhnout se odpovědnosti za přestupek. O tom ostatně svědčí i fakt, že po střetu obou vozidel nenechal žalobce své vozidlo v původním postavení, ale odjel s ním na polní cestu. Svého zavinění si tedy byl zcela vědom, což ostatně výslovně uvedl i při podání vysvětlení učiněném na policii dne 15.5.2014. Na základě uvedeného žalovaný konstatoval, že správní orgány posoudily vinu žalobce správně, a to v souladu s listinami založenými ve správním spisu.

Co se týče námitky týkající se neodůvodnění uložené sankce, žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které v tomto směru shledal zcela dostatečným, a to zejména za situace, kdy pokuta byla žalobci uložena na samotné spodní hranici zákonného rozmezí. Navíc tuto námitku žalobce uplatnil až v řízení před správním soudem, ačkoliv byl před vydáním věci samé v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámen se svým právem, navrhopat důkazy a činit návrhy po celou dobu řízení.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání soudu přednesl žalobce žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že nesouhlasí se závěry obsaženými ve správních rozhodnutích, neboť předmětný úsek komunikace je zcela přehledný a automobil v protisměru přehlédl jenom z toho důvodu, že nebylo osvětlené a vzhledem k jeho zelené barvě splýnulo s okolím. Za podstatné považoval, že nikdo v rámci správního řízení v terénu přehlednost daného úseku silnice nezkoumal.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Námitku žalobce týkající se neosvětlení protijedoucího vozidla označil za účelovou. Místní šetření v daném případě považovaly správní orgány za nadbytečné s ohledem na přiloženou dokumentaci nehody.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti. Oznámením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Louny, dopravního inspektorátu, ze dne 19.5.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit žalobce shora vymezeným jednáním. Součástí oznámení byl i úřední záznam o podání vysvětlení žalobce ze dne 15.5.2014, v němž jmenovaný popsal

průběh nehody a současně uvedl, že si je vědom odpovědnosti za její spáchání, dále úřední záznam o podání vysvětlení poškozené řidičky ze dne 15.5.2014, v němž jmenovaná zcela v souladu s vysvětlením žalobce potvrdila průběh události a současně uvedla, že odpovědnost za nehodu uznal, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 15.5.2014, z něhož vyplynulo, že v dané lokalitě se o pravé straně komunikace ve směru od obce Blšany nachází travnatý silniční příkop, jenž přechází v chmelnici, přičemž v příkopu jsou vzrostlé listnaté stromy, což spolu se vzrostlou travou mírně snižuje přehlednost; plánek místa nehody s vyznačenými pozicemi účastníků nehody, tvarem komunikace a jejího okolí, včetně nákresu blokovacích stop vozidel, a konečně fotodokumentace, z níž je zřejmé, že se za místem nehody nachází levotočivá zatáčka, u níž je již na první pohled zřetelný snížený dohled, především s ohledem na okolní stromy a porost.

V rámci ústního jednání konaného před správním orgánem I. stupně dne 25.6.2014, žalobce vypověděl, že daného dne jel od obce Očihov, kde dojel nákladní vozidlo. Protože v protisměru žádné vozidlo neviděl, což si opakovaně ověřil, rozhodl se nákladní vůz předjet. Když však byl na jeho úrovni, spatřil proti sobě jet vozidlo poškozené, které, jak se domnívá, nebylo osvětleno. Začal tedy prudce brzdit, najel si co nejbližší k nákladnímu vozidlu, avšak střetu vozidel se mu již nepodařilo zabránit. Poškozená zavadila levým blatníkem o levý blatník žalobce a následně sjela s vozidlem do příkopu po pravé straně směru jízdy.

Po vydání prvoinstančního rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným, jmenovaný v odvolání uvedl, že nehoda se stala v podvečer, přičemž v důsledku zelené barvy vozidla poškozené a opětovně tvrzené absence osvětlení mohlo zčásti splývat se zeleným pozadím levé strany silnice žalobce. Namítl proto, že k jeho přehlédnutí mohlo dojít nezaviněně.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů.

Dle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle ust. § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány obou stupňů vycházely ve svém závěru o okolnostech nehody – konkrétně že při předjíždění nemohl vidět na dostatečnou vzdálenost nutnou k bezpečnému předjetí – toliko z listin založených ve spisu. Dle něj měly zjistit skutečný stav na místě samém. S tímto názorem nicméně soud nesouhlasí.

Z ust. § 3, potažmo ust. § 50 odst. 3 správního řádu, vyplývá, že úkolem správních orgánů je zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. To platí o to více v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, jako je tomu v případě přestupků. Této povinnosti však správní orgány nepochybně dostály. Jak totiž vyplynulo z napadeného rozhodnutí, žalovaný při hodnocení zavinění žalobce spočívajícího v porušení ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, dle něhož nesmí řidič předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích, vycházel ze skutečného posouzení profilu komunikace v místě nehody a jejího nejbližšího okolí.

Představu o uvedené lokalitě skýtá jednak plánek místa nehody pořízený Policií České republiky, zejména pak ale přiložená fotodokumentace. Jak přitom již soud v této souvislosti uvedl v rámci skutkových zjištění – hned ze snímku č. 1 je zcela patrné, že výhled do levotočivé zatáčky (z pohledu jízdy vozidla žalobce) je z levé strany blokován vzrostlými stromy rostoucími na kraji komunikace, částečně pak i vzrostlou travou a konstrukcí chmelnic. Z těchto ve správním spise založených dokumentů je tak zřejmé, že žalobcova schopnost rozpoznat vozidlo poškozené řidičky S. dříve, než započal svůj předjížděcí manévr, byla s ohledem na profil komunikace a její okolí velmi snížena. V této souvislosti pak musí soud vyslovit shodný názor i v otázce možného neosvětlení protijedoucího vozidla. Je totiž zřejmé, že i kdyby se ukázalo tvrzení žalobce o uvedené skutečnosti pravdivým (což ale nebylo prokázáno), nemělo by to na jeho porušení povinnosti stanovené v ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu vliv. Vozidlo řidičky (nerozhodno, zda se zapnutými či vypnutými světly) totiž mohl žalobce nepochybně spatřit až ve chvíli, kdy již neměl, jakým způsobem střetu zabránit, čehož si měl být s ohledem na již zmiňovaný profil komunikace a celkovou nepřehlednost daného úseku vědom. Jestliže přesto započal svůj předjížděcí manévr, zaviněně tím porušil základní povinnosti řidiče motorového vozidla.

Za situace, kdy bylo okolí místa nehody řádně zdokumentováno Policií České republiky, nelze proto správním orgánům vyčítat, že neprovedly ještě ohledání přímo na místě, neboť by bylo s ohledem na listiny založené ve spisu, které skutkový stav osvědčují dostatečně, již v kontextu provedeného vyšetřování nadbytečným a nepřinášejícím žádná relevantní zjištění. Lze proto uzavřít, že vina žalobce, včetně subjektivní stránky spočívající v jeho zavinění, byla s ohledem na listinné důkazy řádně prokázána a námitka žalobce v tomto smyslu je tudíž nedůvodná.

Žalobce dále namítal, že správní orgány ve svých rozhodnutích nedostatečně zhodnotily důvody pro uložení shora vymezené sankce.

Dle ust. § 68 odst. 3 věty první správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.

Dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 5.000,- Kč do 10.000,- Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.

Dle ust. § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu se za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

Jak vyplynulo z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, správní orgán I. stupně při stanovení výměry ukládané sankce přihlédl jednak ke zjištěné formě zavinění, kterou u žalobce shledal v podobě nevědomé nedbalosti, a dále k okolnostem případu. Konkrétně uvedl, že s ohledem na žalobcem při ústním jednání projevenou lítost i předchozí chování obviněného, jenž měl dosud v registru řidičů toliko jediný záznam, dospěl k závěru, že k dosažení nápravy postačí uložit jak pokutu, tak i zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel, toliko při samotné dolní hranici zákonné sazby. Na tomto místě soud stejně jako správní orgán I. stupně upozorňuje, že dle ust. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu nelze od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), v rozhodnutí o přestupku zcela upustit, proto shora uvedená námitka žalobce v zásadě postrádá na významu, když nižší, než stanovenou sankci, mu již v zákonném rozmezí nebylo možné uložit. Ani to samozřejmě nezabavuje správní orgány povinnosti svá rozhodnutí řádně odůvodnit, což ale bylo v daném případě nepochybně splněno, neboť správní orgán I. stupně jednoznačně uvedl, jaké okolnosti nehody i dosavadního chování žalobce považoval za polehčující, resp. odůvodňující uložení nejnižšího možného trestu.

Vzhledem k uvedenému má soud i tuto námitku žalobce za nedůvodnou.

Na základě shora uvedených skutečností pak soud uzavírá, že přes žalobcem uváděné námitky neshledal žalobu ve svém souhrnu důvodnou, a proto ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti **nelze** prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. října 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.